

1.- Anàlisi de les diferents reaccions de la gent que envolta la protagonista.

Cinta: La Cinta és, juntament amb la Loreto, la millor amiga de la Lluçiana. S'havien conegut fent cua per comprar unes entrades per al concert del seu grup preferit, quan els van tancar la taquilla dient que s'havien esgotat les entrades. La Lluçiana plorava i ella cridava fins que es va adonar que estaven abraçades i plorant sense saber res l'una de l'altra més que compartien l'amor per aquell grup de nois. Aquella experiència les va unir fins a fer-se inseparables, elles dues i la Loreto, però aquesta última anava més a la seva i no tenia tantes coses en comú amb la Lluçiana com ella.

Quan la Lluçiana va caure a terra i la van treure fora la Cinta s'espantà, però amb la tensió del moment no acabà d'adonar-se'n del que passava realment. Un cop varen ser a l'hospital va començar a digerir tot el que havia passat i la gravetat de la situació. La Cinta és, dels quatre amics de la Lluçiana, la que més deixa veure els seus sentiments i la que més es recolza en els altres, potser el fet de que sigui l'única noia hi té alguna cosa a veure... El que realment vol és algú que l'abraci i li faci costat en tot moment, algú que li digui el que ella vol sentir, algú que la compregui... El Santi intenta fer el que pot per ella, però el seu instint de mascle acaba sorgint i taint-lo fent que ella s'indigni, amb raó. Ella és més bé romàntica, per això queda enlluernada pel comportament de l'Eloi davant la situació de la Lluçiana.

A la vegada que necessita el recolzament dels que l'envolten, la Cinta, també és forta i valenta i, com l'Eloi, està disposada a fer el que sigui per la seva amiga. Durant la persecució del camell, ella és la que menys velocitat i resistència té, per la qual cosa aviat la deixen enrere, però potser també per això és l'única que se n'adona que al camell li ha caigut una pastilla en la seva ràpida i desesperada fugida. Quan ja tots estan desanimats i fan plans de tornar cap a l'hospital sense presses, ella està radiant i els seus ulls brillen de satisfacció: ha aconseguit una pastilla, potser encara no està tot perdut i poden salvar la Lluçiana.

Santi: En Santi és el xicot de la Cinta i també amic de la Lluçiana. De fet, abans de fixar-se en la Cinta, ho va fer en la Lluçiana fins que es va adonar que aquesta era gairebé inabastable i que a més a més hi havia l'Eloi.

Ell és el que menys demostra què en pensa, què sent... Està trist i afligit com tots, però sembla que es deixa dur per l'ambient. Uns es senten culpables, d'altres hi tenen una relació més que amistosa o una amistat molt sincera i ferma, algun lligam afectiu... però ell és el que menys motius té per a preocupar-se tot i que la Lluçiana també és amiga seva. Se sent malament quan veu que els seus amics i la gent que l'envolta s'ho està passant malament i li sap greu no poder fer-hi res més que esperar i donar-los suport. Realment amb això ja fa molt, fent costat a la Cinta i als que ho necessiten per no decaure, però no en té prou. Probablement el que vol és actuar i ajudar-los, però no sap com ni per on començar.

Màxim: En Màxim és un altre dels amics que componen el grup al qual pertany la Lluçiana, però en aquests moments se sent sol. Amb la situació de la Lluçiana el grup s'ha dividit, per una banda l'Eloi que no en vol saber res d'ells i molt menys d'en Màxim, per l'altra el Santi i la Cinta que ja es tenen a ells per a

compadir-se i per acabar la Loreto que és a casa seva degut al seu precari estat de salut. A més a més i per acabar-ho d'adobar, hi ha la sensació de culpabilitat que recau damunt d'ell. Que la Lluçiana prengués aquella pastilla no va ser del tot culpa seva, però sí en part, ja que van ser ell i en Raül els que les van aconseguir. De tots els que hi eren presents ningú no li ha retret perquè saben que ell no va forçar a ningú a prendre-les i van veure com era la Lluçiana qui la prenia voluntàriament; tot i això l'Eloi no ho comprèn i els fa culpables del que ha passat, sobretot a ell per haver-les aconseguit. L'actitud de l'Eloi provoca en ell un sentiment de culpa encara més gran del que tenia, creant-li així una por acompanyada del fantasma de la Lluçiana que se li apareix cada cop que està sol a la seva habitació.

Eloi: L'Eloi és un noi sensat i bon estudiant, però també té alguns rampells impulsius. Surt amb la Lluçiana i

se l'estima com el que més, potser per això té una actitud i unes reaccions un tant estranyes o més bé impulsives. Per començar ell no va sortir aquell dia amb ells, va preferir quedar-se estudiant per l'examen de tres dies després, això ja el fa diferent als demés. Quan rep la trucada que li comunica la notícia no és capaç d'assimilar-ho, si més no, li costa, però un cop ho ha digerit i reacciona, se'n va corrents a l'hospital. Allà tot són preguntes i moltes d'elles sense resposta fins que troba la Norma que l'acompanya a l'habitació de la Lluciana. En veure-la es queda parat, fred, com si estigués somniant i tot el que hi ha al seu davant no fos realitat. Abans de trobar la Norma ja havia estat parlant amb els seus amics, però en saber la història, havia acabat rebutjant-los. Reacciona en contra d'ells culpant-los del que li ha passat a la Lluciana i es protegeix en l'argument de que si ell hi hagués estat res d'això hauria passat i que ho van fer només perquè ell no hi era. Quan surt de l'habitació de la Lluciana se'ls torna a trobar davant la porta d'urgències i, ara ja més tranquil, torna a parlar amb ells, però la tranquil·litat no dura massa, només fins que se li acudeix preguntar a on anaven i la resta li responen que a dormir. En sentir això l'Eloi s'enfada fins que de la tensió acumulada se'n desprèn una baralla entre ell i en Màxim. En Santi, sabent que és més fort que l'Eloi, s'hi interposa i li diu que va ser en Raül qui els va donar les pastilles, llavors es tranquil·litza una mica i deixa d'acusar injustament a en Màxim.

A part de reaccionar en contra dels que envoltaven la Lluciana en el moment dels aconteixements, la seva principal reacció respecte a tot aquest afer és la de trobar, sigui com sigui, una pastilla igual que la que va prendre ella. No pot suportar quedar-se quiet sense fer res, així que inicia una profunda recerca primer d'en Raül, després, en veure que no hi ha manera, l'Anna i en Quico i finalment, quan ha localitzat al primer i li ha tret tota la informació que ha pogut, llavors comença la persecució del camell. Oblidant les baralles que ha tingut amb la resta del grup els truca i els demana ajuda per trobar el camell; sap on trobar-lo, però ell no sap qui és... L'assumpte no se'ls complica massa, però la persecució no té un bon desenllaç, el camell mor llençant les pastilles pel clavegueram i això els desanima a tots. L'Eloi es dona per vençut i està disposat a tornar rendit cap a l'hospital i esperar quan la Cinta els comunica que té la pastilla que buscaven... l'ha trobat mentre corria i l'ha pogut agafar. Llavors l'esperit lluitador i el bri d'esperança que havien mantingut l'Eloi dret i ferm ressegueixen de cop amb la nova il·lusió de poder ajudar a la seva estimada Lluciana.

Loreto: La Loreto és també una de les millors amigues de la Lluciana. Ella la coneixia molt abans que la Cinta, però no hi comparteix el gust per la música ni d'altres característiques comunes entre la Cinta i la Lluciana. La Loreto va al seu rotllo. És una noia de l'edat dels demés del grup, però que des de ja fa uns anys va començar a fer el burro amb el menjar. Deia que volia perdre els tres escassos quilos que li sobraven i es va posar a dieta. Tot i posar-hi esforços no podia evitar els atacs de gana i d'ansietat que la portaven a menjar i engolir tot el que trobava, vomitant-ho després per evitar els remordiments de consciència. Aquest fet realitzat durant anys dia a dia la va portar a caure en la bulímia, una de les greus malalties junt amb l'anorèxia de la joventut actual. Quan a la Lluciana li succeeix tot això, la Loreto està encara dèbil i demacrada per la qual cosa no surt de casa gairebé per res. Quan rep la notícia de mans de la seva mare es deprimeix perquè fins llavors era la Lluciana la que estava sempre al seu costat i volia ajudar-la a sortir del pou. Es deprimeix i tot mirant el seu reflex a l'aigua del wàter, decideix que ha de viure, tant ella com la Lluciana se'n han de sortir. És una decisió difícil aquesta, però les ganes de sortir al carrer i córrer a veure la Lluciana i la por a perdre-la per sempre, fan que se n'adoni de que les coses no poden continuar com fins ara.

Norma: La Norma és la germana de la Lluciana. Tan sols es porten tres anys de diferència, però les normes per cadascuna d'elles són un abisme. Per això la Norma se sent egoista quan es sorprèn a sí mateixa pensant en què passarà si la Lluciana es mor, si podrà sortir de nit o quant tardaran els seus pares en deixar-la tornar a l'hora que vulgui. La seva reacció egoista és normal en la seva situació perquè aquest tipus d'esdeveniments acostumen a trasbalsar molt l'ambient de qualsevol família i sobretot l'actitud dels pares envers la resta de fills que tinguin. De totes maneres la Norma demostra que no és això el que realment pensa i sent, sinó que ho està passant tant o més malament que la resta, estant al costat de la Lluciana, fent-li companyia i ajudant com pot als que l'envolten. Ella és de les poques que crec que demostren els seus veritables sentiments, ja que els nois es fan una mica els durs excepte l'Eloi que reacciona una mica violentament i tant la Cinta com la mare de la Lluciana, potser exageren. No és que el cas no es mereixi preocupació, però s'ha d'intentar fer el cor fort i no deixar-se portar pels nervis.

Lluís Salas: El Lluís Salas és el pare de la Lluciana i sembla ser un home que toca de peus a terra perquè just s'ha despertat ja sap que res bo no pot ser a aquelles hores de la matinada. Quan rep la notícia de que la seva filla és a l'hospital reacciona com qualsevol pare faria i surt corrents cap allà acompanyat de la seva dona, però quan és conscient del diagnòstic i la resta de nois li pregunta per l'estat de la seva filla, esclata amb tota la ràbia, fúria i impotència que porta a dintre seu cridant-los que la seva filla està en coma. En certa manera té la mateixa reacció violenta que l'Eloi i els culpa del que li ha passat a la Lluciana. La diferència, però, és que ell no ho esmenta pas que sigui culpa dels nois; en el fons deu saber que si la Lluciana és allà, és perquè ella mateixa va acceptar la pastilla i això el fa sentir fracassat com a pare. Al igual que la resta dels nois, un cop passat l'ensurt del primer moment fa el cor fort i manté la serenitat; potser per no espantar més la seva dona que ja està prou desesperada o potser per ajudar-se a sí mateix a

aguantar i no desmuntar-se, però de tots els que envolten la Lluciana, és cert que és el que es manté més serè.

Ester Salas: L'Ester Salas és la dona del Lluís Salas i la mare de la Lluciana. Ella és de tots la que més perd els estrets quan li comuniquen el diagnòstic de la seva filla. Es desespera i no para de plorar. També és una reacció lògica en una mare, però dona la impressió que el que realment li passa és que li hagués agradat protegir més la seva filla, lligar-la més curta i no ho va fer bé per evitar discussions o bé per no donar aquesta imatge de mare sobreprotectora. Probablement, mental i silenciosament ella s'ho recrimina, què hauria passat si no li haguessin donat tanta llibertat? potser ara dormiria a casa seva sense preocupar-se de res en comptes d'estar en un hospital amb la Lluciana entre la vida i la mort i, pensar que ho podria haver evitat la destrossa per dintre fent que perdi els nervis.

D'altra banda, la reacció que té envers la proposta del periodista crec que és la més adequada perquè per res del món s'hauria de vendre la imatge del patiment d'altres persones. Per molt que això ajudi a vendre diaris i la gent els compri pel morbo que els dona llegir històries reals, de cada dia, però que, segons creuen, mai els passarà a ells ni a ningú del seu entorn, hauria d'estar legislat d'alguna manera que mai poguessin fer la pressió que exerceix el periodista en aquesta novel·la. En lleis no hi entenc gaire, però, si no hi són, crec que seria convenient establir algunes normes per aquest tipus de casos; i més en un país com el nostre on cada dos per tres estem veient per la televisió el patiment de moltes famílies per la pèrdua d'algú estimat en mans d'assassins sense escrúpols.

Dr. Pons: El doctor Pons és el metge que atén a la Lluciana i investiga el que contenia la pastilla del seu cas. La seva reacció no és res espectacular, però s'ha de tenir en compte que és metge i que no té cap mena de relació amb la pacient que tracta. Podríem dir més bé que ni tan sols reacciona, simplement compleix la seva feina intentant de fer més fàcil, als que envolten la Lluciana, el tràngol que estan passant. Suposo que com qualsevol metge, no s'implica massa en el cas ja que, potser ell és l'únic que realment és conscient de que en qualsevol moment la Lluciana se'ls pot escapar de les mans. No s'implica més del compte, però tampoc li és igual, en el fons és un ésser humà i pot sentir llàstima per ells com qualsevol altra persona, simplement la seva feina l'obliga a no ficar-s'hi més del que li correspon.

Marià Zapata: En Marià Zapata és el periodista que pretén publicar les fotos de la Lluciana en coma. La seva, és la pitjor reacció de totes. Bé, més que reacció actitud perquè reaccionar reaccionaria si la Lluciana li importés tan sols una miqueta, però com que no té res a veure amb ell tant li és que els éssers propers a aquella noia s'ho passin malament o que estigui envaint la intimitat d'aquella pobra noia. La seva actitud hipòcrita i nefasta és digna de ser castigada judicialment perquè qui es creu que és ell per: primer atabalar als pobres pares que prou feina tenen en assimilar el que ha passat i segon colar-se en aquella habitació i fer les fotos per les quals no ha estat autoritzat? Això ho trobo d'un mal gust increïble, però desgraciadament, de persones com aquesta, n'hi ha masses en aquest món.

2.- Escriu una carta a la protagonista de la novel·la i explica-li què t'ha semblat l'experiència que ha viscut i si coneixes algun cas semblant al seu, com se n'ha sortit,...

Trebalúger, 11/4/2001

Estimada Lluciana:

T'escric aquesta carta perquè m'agradaria conèixer més a fons la teva experiència. El tema de les drogues de síntesi sempre m'ha tingut encuriosida perquè no entenc com una cosa tan petita et pot fer tant de mal. A part d'això, el que també se'm fa estrany pensar és que, tot i la quantitat d'informació que tenim a les nostres mans i tenint aquesta realitat tan propera a nosaltres, encara hi hagi joves com tu i com jo que ho vulguin provar. M'agradaria saber per què ho feu, és que no es pot gaudir de la festa, riure, ballar, passar-ho bé sense necessitat de substàncies estranyes? Jo no fumo, no em drogo i fins fa gairebé dos anys no bevia; quan ho faig no em passo i encara està per arribar el dia en que l'endemà no recordi alguna cosa o tingui ressaca. Hi ha gent que quan els dius això no entenen com m'ho puc passar bé i jo els dic que és al revés, que l'incomprensible és que necessitin substàncies nocives per a divertir-se.

L'experiència que has viscut i que he conegut a través d'aquest llibre, m'ha semblat impressionant. Jo no sé si hagués tingut forces per suportar el que han hagut d'aguantar els teus pares i amics. Només vull dir-te que aquests actes irresponsables no m'agraden gens i em produeixen una sensació d'impotència enorme quan me n'assabento de que algú està patint per culpa d'alguna imprudència així.

No sóc cap experta en aquests temes i, per sort, no he presenciat cap cas com el teu, però si que me n'han explicat. La meva veïna se'n va anar a Mataró amb la seva cosina i en una nit de marxa van decidir comprar una pastilla entre les dues. Ho van fer a mitges perquè la meva veïna no n'havia pres mai. Tot i així, a ella no li va passar res, però la seva cosina que n'era consumidora habitual, va caure desmaiada al mig de la discoteca. Per sort, va recobrar la consciència de seguida, però l'ensurt va ser espectacular. Que jo sàpiga, la meva veïna no n'ha tornat a prendre i si realment és així, de segur que és per l'experiència de la seva cosina.

Bé, espero que estiguis perfectament bé i que un altre cop t'ho pensis dues vegades abans de prendre qualsevol cosa d'aquestes, d'acord?